

[Finansministeren.]

for en skat ved kilden være langt bedre, ja, man kan måske sige, at en skat ved kilden ikke vil kunne gennemføres nu, men kun som en eventuel slutsten på en skattereform.

I denne forbindelse kan nævnes, at spørgsmålet om egen selvangivelse og skattebillet for den gifte kvinde er løst på den måde, at hustruen kan begære egen selvangivelse og i så tilfælde automatisk vil få sin egen skattebillet — hvis hun da skal svare skat. Der er endvidere hjemmel i forslaget til at indføre pligt for hustruer til at udfylde egen selvangivelse, men det er ikke tanken at udnytte denne hjemmel, før det viser sig, at det overvejende antal gifte kvinder udnytter den foreslåede adgang til at udfylde egen selvangivelse.

Efter at have fremhævet disse hovedtræk i det foreslåede lovkompleks skal jeg gøre nogle bemærkninger om virkningerne af lovforslagene.

Ser vi først på den side af forslagene, som vedrører udgiftsfordelingen, må det ventes, at forslagene gennemførelse vil betyde en stærk forenkling særlig af kommunernes administration og regnskab; men også indenfor statsadministrationen vil der kunne opnås besparelser. Dette er i sig selv et, omend beskedent, bidrag til den nedsættelse af de offentlige udgifter, som vi alle ønsker, men hertil kommer, at forenklingen af refusionsreglerne må antages at kunne få en videregående virkning.

De indviklede refusionssystemer, som fungerer i øjeblikket, med udgifternes fordeling på op til 4 forskellige fordelingsgrundlag, vanskeliggør overblikket over, hvem der egentlig betaler udgifterne, og det kan føre til, at den fornødne økonomi og forsigtighed ikke altid udvises ved udgifternes afholdelse. Dette må ikke forstås således, at jeg tror, at noget sådant finder sted i udbredt omfang i landets kommuner; tværtimod er det jo sådan, at langt de fleste refusionsberettigede udgifter, som kommunerne afholder, er lovbundne, således at det skøn, der kan udøves over udgifternes omfang, er stærkt be-

grænset. I alle de tilfælde, hvor det er sådan, kan refusionsprocenten sættes højt. I andre tilfælde, hvor der er mulighed for at udøve et noget større skøn, vil det være rimeligere med en noget lavere procent. Dette er der taget hensyn til ved fastsættelsen af de direkte refusionsprocenter i lovforslagene. Dog er procenterne ingen steder fastsat så lavt, at kommunerne med rette kan sige, at deres andel i udgifterne bliver så stor, at de ikke fremover får økonomisk mulighed for at opfylde de sociale og kulturelle opgaver, som der her er tale om.

På de fleste områder er fastholdt et procenttilskud, der dog for sygehusvæsenets vedkommende er kombineret med et såkaldt objektivt kriterium, nemlig antallet af sygedage. Herved skulle opnås, at samtlige kommuner gennemsnitlig får dækket 60 pct. af udgifterne til sygehusvæsenet, samtidig med at man fastholder kommunernes interesse i ved en økonomisk administration at holde udgiften pr. sygedag på gennemsnitsniveauet.

Som helhed vil forslagene derfor i sig selv opmuntre til at udvise god økonomi. Endvidere betyder forslagene, at kommunerne også fremover skulle få gode vilkår, ved at staten fortsat påtager sig en væsentlig andel af de udgiftsområder, der her er tale om. Endelig skulle kommunerne ved oprettelsen af tilskudsfonden have fået et konjunkturværn eller, om man vil, en fælles reservefond. Oprettelsen af denne vil også kunne bidrage til at støtte den finanspolitik, som staten af samfundsøkonomiske grunde vil være tvunget til at føre også i årene fremover.

Ser vi dernæst på virkningerne af de foreslåede ændringer i skattesystemet, kan man først spørge, hvorledes det produktive hensyn, som jeg tidligere har nævnt, er varetaget. Lad mig nævne det helt afgørende, at den store beskatning af merindtægten, som findes i dag, er næsten helt afskaffet. Nu betaler en skatteyder, som tjener imellem 10 000 kr. og 15 000 kr., i det første år fra 40 pct. til over 50 pct. af hver